

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2021 r.
sprawy **A. K.**,
skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 190a § 1 k.k. i innych,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońców skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w K.,
z dnia 28 lutego 2020 r., sygn. akt IV Ka (...),
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w C.,
z dnia 9 lutego 2018 r., sygn. akt II K (...)

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić A. K. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w C., wyrokiem z dnia 9 lutego 2018 r., sygn. akt II K (...):

1. uniewinnił A. K. od popełnienia czynu z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. polegającego, między innymi na tym, że w okresie od nieustalonego dnia sierpnia 2013 r do dnia 4 kwietnia 2015 r, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, poprzez wielokrotne grożenie A.P., w sposób opisany w zarzucie, co każdorazowo wzbudziło w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę

- spełnienia gróźb oraz stosując przemoc polegającą na dociskaniu ciała do podłoża oraz przytrzymywaniu za ręce wielokrotnie doprowadził pokrzywdzona A. P. do obcowania płciowego (pkt I wyroku);
2. orzekając w zakresie czynów opisanych w pkt. 2 i 3 aktu oskarżenia, uznał oskarżonego A. K. za winnego, tego, że w okresie od dnia 8 marca 2015 r do dnia 23 kwietnia 2015 r w miejscowości R., J., T., C., O., woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru uporczywie nękał A. P. w sposób szczegółowo opisany w wyroku, czym wzbudził u pokrzywdzonej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia oraz istotnie naruszył jej prywatność, celem zmuszenia A. P. do określonego działania w postaci osobistego z nim spotkania, co stanowi występki z art. 190a § 1 k.k. i art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności, na poczet której zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, (pkt II i III wyroku);
 3. na mocy art. 39 pkt. 2b i 2e k.k. w zw. z art. 41a § 1, 4 i 5 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek kamy w postaci zakazu zbliżania do miejsca zamieszkania, nauki, pracy oraz do pokrzywdzonej na odległość 100 metrów, zakaz kontaktowania się z pokrzywdzoną osobiście, telefonicznie przez internet, listownie lub w inny sposób na okres 5 lat (pkt IV wyroku);
 4. zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej A.P. kwotę 1440.00 zł tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika (pkt V wyroku);
 5. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe tj. wydatki w kwocie 13.819,62 zł oraz wymierzył opłatę w kwocie 180 zł (pkt VI wyroku).

Sąd Okręgowy w K., po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez prokuratora, pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej oraz obrońców oskarżonego, wyrokiem z dnia 28 lutego 2020 r., sygn. akt IV Ka (...):

1. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w zakresie uniewinniającym oskarżonego od zarzutu popełnienia czynu z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (pkt II wyroku);
2. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w zakresie przypisanego oskarżonemu czynu z art. 190a § 1 k.k. i innych, co do opisu czynu, wymiaru kary oraz kwalifikacji prawnej zastępując jedynie przepis art. 12 k.k. - art. 12 § 1 k.k. (pkt II i I.1. wyroku);
3. przyjął inną datę końcową okresu tymczasowego aresztowania zaliczonego na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności (pkt I.2. wyroku);
4. wyeliminował art. 39 pkt. 2e k.k. z podstawy prawnej orzeczenia środka karnego (pkt I.3. wyroku);
5. obniżył wysokość zasądzonych od oskarżonego, w pkt. VI wyroku Sądu I instancji, wydatków do kwoty 9213,08 zł, przyjmując, że w tym zakresie dotyczą one skazania oskarżonego za czyn przypisany mu w pkt II (pkt I.4. wyroku);
6. kosztami sądowymi za postępowanie przed Sądem I instancji w części uniewinniającej oskarżonego obciążył Skarb Państwa (pkt I.5. wyroku);
7. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego kwotę 1656 zł tytułem zwrotu wydatków związanych z udziałem jego obrońcy w postępowaniu przygotowawczym i przed Sądem I instancji w części uniewinniającej (pkt I.6. wyroku).

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego, w formie odrębnych pism procesowych, wniesli dwaj obrońcy skazanego.

Adw. M. G., zaskarżając wyrok w części skazującej A. K. za czyn z art. 190a § 1 k.k. i innych, zarzucił:

1. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia, polegające na obrazie:
 1. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. polegające na wybiórczej ocenie przeprowadzonego przed Sądem odwoławczym dowodu z ustnej uzupełniającej opinii biegłej psycholog wyłącznie w kontekście zarzutów oskarżyciela publicznego i posiłkowego, podczas gdy całościowa i wszechstronna ocena tego dowodu nie powinna pomijać okoliczności istotnych dla ustalenia czy został popełniony czyn zabroniony z art. 190a § 1 k.k. i art. 191 § 1 k.k.;
 2. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. poprzez zaniechanie dokonania przez Sad ad quem wszechstronnej kontroli odwoławczej polegające na nierozpoznaniu sprawy w graniach zarzutów apelacji adw. M.G., w tym dotyczących obrazu przepisów postępowania tj. art. 410 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 6 k.p.k. co do czasookresu przypisanego A. K. przestępstwa, dotyczących obrazu przepisów postępowania tj. art. 6 k.p.k. w następstwie nieuwzględnienia wniosków dowodowych obrony z postępowania przygotowawczego, co doprowadziło przez Sądem I instancji do uchylenia stosowania tymczasowego aresztowania oraz uniewinnienia A. K. od zarzutu z art. 197§ 1 k.k.;
 3. rażącą obrazę prawa materialnego mająca istotny wpływ na treść orzeczenia poprzez błędną wykładnię i zastosowanie art. 190a § 1 k.k. i art. 191 § 1 k.k. w związku z przyjęciem błędnego poglądu prawnego, że dla prawidłowego zastosowania prawa materialnego w tym zakresie nie ma znaczenia dokonanie ustaleń faktycznych dotyczących wzajemnych relacji i kontekstu sytuacyjnego *in concreto* pomiędzy sprawcą czynu

zabronionego a pokrzywdzony, co dawałoby podstawę do prawidłowego ustalenia strony podmiotowej; istnienia, bądź nieistnienia zamiaru po stronie A. K. popełnienia ostatecznie przypisanych mu przestępstw, a w razie poczynienia takich ustaleń stworzenia przesłanki faktycznej do zbadania, czy w świetle obiektywnych kryteriów oceny z uwzględnieniem zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego można uznać, że sprawca subiektywnie działał z innym zamiarem niż zamiar nękania pokrzywdzonej, czy zmuszenia jej do określonego zachowania.

Adw. M. G., z ostrożności procesowej podniósł w kasacji również zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary wynikającej z rażącego naruszenia prawa, polegającego jednocześnie na nieprawidłowym zastosowaniu określonych przez ustawodawcę dyrektyw wymiaru kary, a w szczególności na wymierzeniu wobec oskarżonego kary rażąco wygórowanej, bez warunkowego jej zawieszenia na stosowny okres próby, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego dotyczącego oskarżonego A. K. oraz obiektywnego uwzględnienia wszelkich okoliczności dotyczących przeprowadzonego w niniejszej sprawie postępowania jasno wynika, iż zastosowanie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem w sposób pełny wypełniłoby przewidziane przez ustawodawcę cele sankcji karnej.

Drugi obrońca skazanego, adw. A. P., który zaskarżył wyrok w zakresie w jakim Sąd odwoławczy utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w C., którym A. K. został skazany za popełnienie występku z art. 190a § 1 k.k. i art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz w części w jakiej Sąd Okręgowy w K. w punkcie 1.4 wyroku zmienił orzeczenie Sądu Rejonowego w C. w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu, zarzucił:

1. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego tj. rażące naruszenie

przepisu art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nieustosunkowanie się przez Sąd Okręgowy do wszystkich zarzutów zawartych w apelacjach obrońców, względnie ich pobieżną analizę, przejawiającą się w bezkrytycznym przyjęciu, iż zarzuty apelacyjne sformułowane przez obu obrońców są tożsame i lakonicznym odniesieniu się w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego do zarzutów apelacyjnych adwokata M. G. (strona 20 i 21 uzasadnienia wyroku) podczas kiedy obowiązkiem Sądu Okręgowego była wszechstronna kontrola wniesionych środków odwoławczych w kontekście rozpoznania oraz pełnego ustosunkowania się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do całości zarzutów podniesionych w środkach odwoławczych, które to uchybienie ma istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, w sytuacji kiedy Sąd odwoławczy jest zobligowany wskazać, czym kierował się wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji uznał za zasadne albo niezasadne;

2. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego tj. rażące naruszenie przepisu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. poprzez wybiórczą ocenę uzupełniającej ustnej opinii biegłej U. A., która to opinia została złożona w toku postępowania prowadzonego przez Sąd Okręgowy, dokonaną jedynie w kontekście zarzutu z art. 197 k.k. od popełnienia którego A. K. został uniewinniony, podczas kiedy Sąd Okręgowy winien był dokonać pełnej i kompleksowej ocena uzupełniającej opinii biegłej U. A. również w odniesieniu do czynu przypisanego skazanemu w wyroku Sądu Rejonowego w C., w kontekście całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sprawie;
3. rażącą obrazę prawa materialnego, mającą istotny wpływ na treść wyroku, tj. błędną wykładnię art. 190a § k.k. i art. 191 § 1 k.k. w zw. art. 12 § 1 k.k. z zw. art. 11 § 2 k.k. polegającą na wyrażeniu poglądu

prawnego, iż zachowanie A. K. wyczerpało ustawowe znamiona przypisanego występku podczas kiedy w świetle obiektywnych kryteriów oceny z uwzględnieniem zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego uznać należy, iż A. K. nie działał w zamiarze nękania pokrzywdzonej, a przy tym zmuszenia jej do określonego zachowania.

Adw. A. P., z ostrożności procesowej podniósł również:

1. zarzut rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności w wymiarze jednego roku orzeczonej względem A. K. wynikającej z rażącego naruszenia prawa, będąca w swoim wymiarze swoistego rodzaju wyrównaniem z okresem stosowanego względem A. K. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, która to kara pozbawienia wolności wymierzona została z pominięciem dyrektyw wymiaru kary, w szczególności nadmierną surowością wobec osoby uprzednio niekaranej, młodocianej, posiadającej pozytywną opinię w miejscu zamieszkania oraz w pracy, a przez to wymierzenie kary rażąco surowej i niesprawiedliwej;
2. zarzut rażącej obrazy prawa procesowego, mającej istotny wpływ na treść wyroku, a to przepisu art. 630 k.p.k. poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie i zasądzenie od A. K. na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych tj. wydatków w kwocie 9213,08 zł w sytuacji, kiedy został on skazany za jeden czyn (z trzech zarzucanych), a zatem wydatki jakie winny obciążać skazanego winny być na poziomie 1/3 z kwoty ogólnych kosztów ustalonych przez Sąd na kwotę 13.819,62 zł tj. 4606,53 zł.

Obaj obrońcy skazanego, podnosząc zarzuty szczegółowo opisane w kasacji, wniesli o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w C. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońców skazanego A. K. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k., z uwagi jednak na złożony wniosek o sporządzenie uzasadnienia postanowienia, Sąd Najwyższy zgodnie z treścią art. 535 § 3 k.p.k. ustosunkuje się do zarzutów kasacji.

Na wstępie należy zauważyć, że kasacja sporządzona w formie odrębnych pism procesowych przez obu obrońców skazanego A. K. jest sformułowana nieprawidłowo i to nie tylko dlatego, że wskazuje zarówno zarzuty rażącego naruszenia prawa procesowego, jak i prawa materialnego, ale również dlatego, iż formułuje zarzuty stanowiące powielenie zarzutów apelacyjnych. Odnosząc się do tego zagadnienia należy wskazać, że zarzut naruszenia prawa materialnego tj. art. 190a § 1 k.k. i art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. został podniesiony w apelacji adw. A. P. i Sąd odwoławczy odnosząc się do niego zauważył, że Sąd I instancji dokonał prawidłowej subsumcji ustalonego stanu faktycznego pod normy przepisów prawnych. Należy również podkreślić, że Sąd odwoławczy utrzymując w mocy wyrok Sądu I instancji w zakresie tego czynu, nie stosował tych przepisów prawa materialnego, a więc chociażby z tego powodu nie mógł ich naruszyć. Sąd Najwyższy nadto wielokrotnie już wyrażał pogląd, że obraza prawa materialnego może mieć miejsce wtedy, gdy do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, nie zastosowano właściwego przepisu prawa materialnego, natomiast nie zachodzi taka obraza, kiedy wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest wynikiem błędnych ustaleń przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów prawa procesowego. Odnosząc się w tym miejscu do zarzutów obrazy prawa materialnego sformułowanych w obu kasacjach, to należy stwierdzić, iż skarżący faktycznie nie rozumieją istoty zarzutu obrazy prawa

materialnego. Przywołując określone okoliczności ze sfery faktycznej w zakresie przypisanego A. K. przestępstwa, w tym wskazując, że nie działał on w zamiarze nękania pokrzywdzonej i zmuszania jej do określonego zachowania, próbują oprzeć kasację na błędzie w ustaleniach faktycznych, co jest niedopuszczalne w kasacji, gdyż tego rodzaju zabieg jest próbą obejścia zakazu wynikającego z treści art. 523 § 1 k.p.k.

W ten sam sposób należy ocenić zarzuty obrońców skazanego podniesione, jak wynika z kasacji z ostrożności procesowej, rażącej niewspółmierności orzeczonej kary pozbawienia wolności, będącej zdaniem obrońców wynikiem rażącego naruszenia prawa. Obrońcy, prawdopodobnie zdając sobie sprawę z niedopuszczalności stawiania tego rodzaju zarzutu w kasacji, nawet nie wskazali, który z przepisów prawa został rażąco naruszony przy wymiarze kary A. K. i który z Sądów miał go obrazić. Niezależnie od tego należy stwierdzić, że Sąd I instancji wskazał powody wymierzenia oskarżonemu za popełnione przestępstwo kary roku pozbawienia wolności i to w formie bezwzględnej, natomiast Sąd odwoławczy, po rozpoznaniu zarzutów apelacyjnych związanych z wymiarem kary, opartych czy to na art. 438 pkt 4 k.p.k. i wskazujących na rażącą niewspółmierność orzeczonej kary, czy to na przepisach prawa materialnego - art. 54 k.k. i art. 53 § 1 k.k. wskazał, że kwestionowanie wymiaru kary, a do tego sprowadzały się zarzuty apelacji, można jedynie poprzez zarzut rażącej niewspółmierności kary, a nie obrazy prawa materialnego. Sąd odwoławczy akceptując w tym zakresie orzeczenie Sądu I instancji, zauważył, że kara roku pozbawienia wolności jawi się jako wyważona i sprawiedliwa reakcja karna na zachowanie się oskarżonego. Wskazywanie obecnie przez obrońcę, że to czas trwania tymczasowego aresztowania był dla Sądów okolicznością decydującą o wymiarze orzeczonej wobec skazanego kary pozbawienia wolności nie znajduje natomiast

jakiegokolwiek uzasadnienia w treści orzeczeń obu Sądów, które w tym zakresie zasługują na pełną akceptację Sądu Najwyższego.

Sąd Najwyższy w pełni aprobuje również stanowisko prokuratora wyrażone w pisemnej odpowiedzi na kasację wskazujące, że niezasadne są także zarzuty naruszenia przez Sąd odwoławczy przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Sąd Okręgowy w K. w sposób bowiem jasny i wyczerpujący odniósł się do wszystkich zarzutów postawionych w apelacji obu obrońców wyjaśniając, dlaczego uznał je za niezasadne. Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku w kontekście zarzutów postawionych odrębnie przez obu obrońców pozwala stwierdzić, że Sąd odwoławczy był w pełni uprawniony do przyjęcia, iż zachodzi zbieżność zarzutów stawianych w tych obu odrębnych pismach procesowych i przy rozpoznawaniu apelacji adw. M. G. odwoływać się do swoich argumentów wskazywanych przy rozpoznawaniu apelacji adw. A. P. Wbrew stanowisku skarżących, Sąd odwoławczy w sposób prawidłowy odczytał apelacje obu obrońców i treść stawianych zarzutów. W całości podzielił on ustalenia faktyczne co do przebiegu zdarzeń dokonane w sprawie przez Sąd I instancji. Kontrola apelacyjna dokonana została z uwzględnieniem wszystkich argumentów obu obrońców, zawartych w zwyczajnym środku odwoławczym.

Odnosząc się do podnoszonego w kasacji przez obu obrońców skazanego zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. polegającego na wybiórczej ocenie przeprowadzonego przed Sądem odwoławczym dowodu z ustnej uzupełniającej opinii biegłej psycholog U. A. wyłącznie w kontekście zarzutów oskarżyciela publicznego i posiłkowego, podczas gdy całościowa i wszechstronna ocena tego dowodu nie powinna pomijać okoliczności istotnych w odniesieniu do czynu przypisanego skazanemu w wyroku Sądu I instancji, należy stwierdzić, że zarzut ten nie jest zasadny. Obaj obrońcy całkowicie bowiem pomijają to, że do wydania uzupełniającej opinii ustnej na etapie

postępowania odwoławczego doszło w związku z podnoszeniem w apelacjach prokuratora oraz pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej A. P. zarzutu niezasadnego oddalenia wniosku dowodowego o przeprowadzenie kompleksowej opinii biegłych z zakresu psychologii, psychiatrii i neurologii w zakresie oceny stanu zdrowia pokrzywdzonej i jego wpływu na wiarygodność zeznań A. P. oraz ustalenia czy w trakcie związku z oskarżonym nie doszło do nadużycia zaufania małoletniej w rozumieniu art. 199 § 3 k.k. lub wykorzystania jej bezradności w rozumieniu art. 198 k.k. Należy natomiast przypomnieć, że żaden z obrońców skazanego nie kwestionował w jakikolwiek sposób treści opinii tej biegłej, a jedynie obrońcy wskazywali na błędną ocenę zeznań pokrzywdzonej A. P. w uwagi na treść opinii tej biegłej psycholog, z treścią której się zgadzali.

Po wysłuchaniu biegłej U. A., która ustosunkowała się do zarzutów stawianych jej opinii przez prokuratora oraz pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej, Sąd odwoławczy zgodził się ze stanowiskiem Sądu I instancji, że opinia tej biegłej jest zupełna, jasna i nie obarczona sprzecznościami. Wbrew więc twierdzeniom skarżących, treść uzupełniającej opinii nie nakazywała Sądowi odwoławczemu ponownej oceny dowodów i nie podważała dokonanych na podstawie dowodów uznanych przez Sąd I instancji za wiarygodne, ustaleń faktycznych szczególnie w zakresie przypisanego A. K. przestępstwa, gdyż dodatkowe przesłuchanie biegłej nie miało wpływu na wnioski końcowe jej opinii złożonej przed Sądem Rejonowym. Na etapie postępowania przed Sądem I instancji biegła zarówno pisemnie jak i ustnie kilkakrotnie odpowiadała na pytania stron, w tym również obrony, a jej przesłuchanie w Sądzie odwoławczym miało jedynie służyć weryfikacji prawidłowości przeprowadzonego przez Sąd Rejonowy postępowania dowodowego. Sąd odwoławczy podzielił więc jedynie ocenę dowodów i ustalenia będące udziałem Sądu I instancji i wskazał, że dokonane w sprawie

ustalenia w zakresie przypisanego A. K. czynu oparte zostały nie tylko na zeznaniach pokrzywdzonej A. P. ocenianych w kontekście opinii biegłego psycholog, ale również na podstawie wydruków korespondencji oskarżonego do pokrzywdzonej na portalu „F.”, wydruków wiadomości sms, opinii „P.”, która potwierdziła logowania na konta portalu „F.” z komputera oskarżonego i próbę przełamania zabezpieczeń konta A. P., a także zeznania świadków J. P. i K. P., jak i świadków A. M., A. B., M. M. i M. P. oraz częściowo wyjaśnień oskarżonego, który przyznał, iż pisał do pokrzywdzonej na „F.”, bo myślał, że ona do niego wróci, jak również przyznał, iż próbował wejść na konto pokrzywdzonej, ale zostały zmienione hasła. Sąd odwoławczy wykazał, że Sąd I instancji w sposób prawidłowy, zgodny z regułą wynikającą z art. 7 k.p.k., dokonał oceny wszystkich dowodów zebranych w sprawie i dowody wskazane powyżej pozwoliły na przypisanie oskarżonemu przestępstwa z art. 190a § 1 k.k. i art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Takiej oceny w żaden sposób nie podważa zastosowanie art. 5 § 2 k.p.k. i uznanie, że w sprawie wystąpiły wątpliwości o fundamentalnym znaczeniu z punktu widzenia odpowiedzialności karnej oskarżonego za czyn zarzucany mu w punkcie I aktu oskarżenia. Sąd ten bowiem zauważył, że w zakresie czynu z art. 197 § 1 k.k., zeznania pokrzywdzonej, co do wiarygodności Sąd I instancji powziął wątpliwości, nie znalazły potwierdzenia w innych dowodach.

Całkowicie chybione są również zarzuty postawione w kasacji związane z przebiegiem postępowania przygotowawczego. obrońca adw. M. G. w żaden sposób nie wykazał jaki wpływ na orzeczenie Sądu odwoławczego mogła mieć obecność funkcjonariusza policji podczas rozmowy obrońcy z podejrzanym A. K., czy też nieuwzględnienie na tym etapie postępowania wniosku dowodowego o przeprowadzenie opinii przez innego biegłego psychologa czy też konfrontacji podejrzanego z pokrzywdzoną. Trudno bowiem uznać za zasadne twierdzenia obrońcy, że w ten sposób doszło do

naruszenia prawa skazanego do obrony, a przeprowadzenie tych dowodów wcześniej niż w postępowaniu sądowym doprowadziłoby do wcześniejszego uchylenia środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, co przełożyłoby się na niższy wymiar kary. Sugerowanie, że wymiar kary uzależniony jest przez Sąd od długości tymczasowego aresztowania stosowanego w sprawie, jest co najmniej niewłaściwe.

Mając powyższe na uwadze, wobec niestwierdzenia naruszenia przepisów prawa wskazanych w kasacji, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.